

Entrevista a Bibiana Ballbè

“Ànima vol ser un programa de cultura per a tothom”

Text: Mònica Puntí i Albert Lladó

Fotos: TV3

Explica'ns la teva vida tan ràpid com puguis.

Una cosa que em va marcar molt, i que la meva mare sempre diu, és que quan era petita la meva vida girava d'esquena a la televisió, i he acabat posant-m'hi a dins.

Els teus tres països importants podríem dir que són els Estats Units, Alemanya i Catalunya. Com va influir que als 16 anys anessis a estudiar als Estats Units?

Jo crec que, en general, una experiència fora durant un any et fa créixer en molts sentits, tant en el personal com en el professional. Veus noves maneres de fer, has de començar de zero, et fa espavilar, et fa buscar nous recursos. És una experiència sempre positiva veure que el món no s'acaba a les fronteres del teu país.

I com et va ajudar a la teva carrera televisiva el fet que treballassis a la televisió alemanya?

Allò va ser com el primer pas, la primera feina. Em va anar molt bé perquè en aquell moment aquí no hi havia el que hi havia allà, que era una televisió musical. Aquest tipus de televisió és molt més jove, molt més fresca, molt més distesa. Quan vaig sortir de la carrera, tenia molt clar que volia fer una cosa així, un programa de tendències. Va ser una oportunitat per introduir-me en una televisió amb aquesta fórmula.

Quan vas anar-hi, ja sabies alemany?

Bé, jo n'havia estudiat un parell d'anys, però molt poc. Quan vaig acabar la carrera, em van donar una beca per escriure el projecte allà. Va ser llavors quan més o menys el vaig aprendre.

Però el primer dia que et vas posar davant una càmera, no vas tenir por de no saber prou alemany?

Bé, com que havia estat un any allà... i també vaig estar un any i mig fent de redactora i guionista. Llavors, vaig fer el salt davant la càmera. Evidentment no era perfecta, però ja jugaven amb això, amb aquest punt exòtic.

Amb què et va ajudar l'experiència alemanya al programa "Silenci"?

El programa que feia a Alemanya era un programa que es feia cada setmana des d'una ciutat diferent del món. Em va donar molta "mundologia" perquè vaig estar a les grans capitals del

món i descobreixes què s'està coent. "Silenci" era un programa que mirava els grans creadors d'aquí, però també mirant molt cap a fora. Tant a nivell de contactes com de conèixer el que s'estava fent, em va anar molt bé aquesta experiència i la vaig poder aplicar.

Et sents més a gust a estudi o al carrer?

He sortit tant que ara em ve de gust està al plató. També està bé perquè és un altre registre, una altra manera de fer. És diferent: el carrer és més fresc, és més directe, i el plató vol una altra actitud. Em va bé aquest registre perquè és una cosa nova i encara puc aprendre molt.

Quina és l'entrevista que tens més gravada a la memòria?

Recordo l'entrevista més recent que vaig fer, que va ser a la Mala Rodríguez. És un personatge que dóna molt joc i que no saps per on et pot sortir. Ara te'n diu una de freda i ara, una de calenta. És imprevisible. Per a un entrevistador, això és molt divertit. L'entrevista pot lluir molt, ser amena i que enganxi als de casa. També pot ser un desastre però, vaja, aquests personatges sempre són agraïts. Aquests que són un punt més polèmics, són més pintorescos, no tenen pèls a la llengua, són políticament incorrectes, tenen un punt més canalla i passat de voltes. A la vegada, tenen coses a dir.

Al principi d'"Ànima", semblava que amb el Toni Puntí éreu una estranya parella. Què t'ha aportat ell?

Penso que amb el Toni Puntí ens complementem molt. Som dos perfils totalment diferents. El Toni fa 25 anys que toca cultura, és a dir, és una enciclopèdia amb potes. Té un registre més informatiu, més seriós, i jo crec que estic en un altre punt i domino més la cultura més de tendències, més actual. Tots dos sumem. A mi, ell m'aporta seguretat i saps que ell et pot treure de qualsevol embolic. També n'admiro el seu bagatge cultural i la seva experiència.

Què vol dir per a tu "tendències"?

"Tendències" és un concepte que fa deu anys no existia i és la paraula que més de moda s'ha posat. Jo recordo el director de la revista ID, una revista de Londres, que deia que les tendències són estats d'ànim, és un sentit de l'humor, una actitud, que estan a l'aire i acaben fixades o traslladades en una corrent artístic o en moda. És tot allò que vindrà, tot el que està venint, que s'està palpant. Un cop s'ha traslladat la tendència i tothom ho porta, la tendència mor. Qui posa de moda una tendència? Són gent, per exemple, com la Kate Moss. És una personalitat que posa una tendència de moda.

Quina valoració en feu d'aquesta primera temporada d'"Ànima"?

"Ànima" és un projecte molt ambiciós perquè vol ser un programa de cultura per a tothom. És conegut que la cultura en televisió no és fàcil. El gran repte és poder fer un programa on puguis parlar tant del desè aniversari de l'Auditori com del concert més independent que es va fer a la sala Sidecar de Barcelona, saltar d'un punt a l'altre i fer-ho de la manera més natural. És un programa molt necessari per a Televisió de Catalunya, per a un segon canal. Va molt bé per, en primer lloc, donar veu a creadors que viuen i treballen al nostre país i, en segon lloc, fer una mirada fora per veure què està passant. És una gran finestra i un gran aparador per als creadors.

I per a la pròxima temporada, quines novetats ens pots avançar?

Segurament, incorporarem col·laboradors nous, gent més entesa en cinema, en teatre, en literatura i en algun altre àmbit. Experts.

A més de sortir a televisió, també has escrit un llibre i escrius regularment al Singulardigital.cat i a l'Avui. L'escriptura et serveix de contrapunt?

Són dos aspectes diferents perquè l'escriptura és la meua mirada del món. Al programa, segurament, tens la mirada més objectiva. Escriure és molt xulo i gaudeixo molt perquè t'ajuda a entendre moltes coses, t'ajuda a pensar...

Podríem dir que el llibre T'he dit que em miris és una biografia de Bibiana Ballbè?

Bé, el punt de partida és la meua experiència però, moltes vegades, portada a un extrem. Segons la meua visió, intento retratar una generació, la generació dels 30. Tot el que sóc no està al llibre, hi ha només una part. Per fer-ho una mica més personal, al llibre, hi ha fotos meves absolutament amateurs. És una mirada meua sobre el món.